

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาพฤติกรรมการแปลบทบรรยายภาพยนตร์ไทยแนวตลกจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษและบริบทที่ทำให้มีการแปลที่พบในภาพยนตร์รวมไปถึงศึกษาวัฒนธรรมที่มีผลต่อการแปล โดยศึกษาจากภาพยนตร์เรื่อง หลวงพี่เท่ง ภาค 1 และ รถไฟฟ้ามาหานะเธอ หลังจากที่ได้ศึกษาจนได้ผลการวิเคราะห์ตามที่ได้นำเสนอในบทต่าง ๆ ข้างต้นแล้ว สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ทั้งหมดได้ดังนี้

1. กลวิธีการแปลบทบรรยายที่พบในภาพยนตร์

จากจำนวนมุกตลกทั้งหมด 21 แห่ง ที่เก็บรวบรวมจาก ภาพยนตร์ไทยแนวตลกเรื่อง หลวงพี่เท่ง ภาค 1 มีกลวิธีในการแปล 4 ประเภทดังนี้

การแปลตรงตัว เป็นกลวิธีการแปลที่นิยมใช้มากที่สุดและเป็นทางเลือกแรกที่ใช้ในการแปลมุกตลก ซึ่งพบว่ามีอยู่มากที่สุดถึง 12 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 57.14

การแปลเอาความ เป็นการแปลเพื่อรักษาความเข้าใจที่ตรงกันที่สุดระหว่างบทบรรยายและผู้ชม ซึ่งกลวิธีการแปลชนิดนี้มีอยู่ทั้งหมด 7 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 33.33

การละไม่แปล เป็นกลวิธีที่ไม่กล่าวถึงบางสิ่งที่ไม่จำเป็นหรือไม่ส่งผลใด ๆ ต่อความเข้าใจในบทภาพยนตร์ มีอยู่ 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 9.52

การเพิ่มคำขยายความ เป็นกลวิธีซึ่งเป็นตัวเลือกสุดท้ายในการแปลบทภาพยนตร์เนื่องจากจะสั่นเปลืองพื้นที่ในบทภาพยนตร์ที่ต้องมาเพิ่มคำอธิบาย นอกจากในบทนั้น ๆ จำเป็นจริง ๆ เพื่อต้องการให้ผู้ชมเข้าใจได้มากที่สุด ซึ่งไม่พบกลวิธีการแปลดังกล่าวในภาพยนตร์เรื่องนี้

จากจำนวนมุกตลกทั้งหมด 9 แห่ง ที่เก็บรวบรวมจาก ภาพยนตร์ไทยแนวตลกเรื่อง รถไฟฟ้ามาหานะเธอ พบว่า ภาพยนตร์ไทยแนวตลกทั้งสองเรื่องมีกลวิธี ในการแปล 4 ประเภท ดังนี้

การแปลตรงตัว เป็นกลวิธีการแปลที่นิยมใช้มากที่สุดและเป็นทางเลือกแรกที่ใช้ในการแปลมุกตลก ซึ่งพบว่ามีอยู่มากที่สุดถึง 6 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 66.66

การแปลเอาความ เป็นการแปลเพื่อรักษาความเข้าใจที่ตรงกันที่สุดระหว่างบทบรรยายและผู้ชม ซึ่งกลวิธีการแปลชนิดนี้มีอยู่ทั้งหมด 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 22.22

การละไม่แปล เป็นกลวิธีที่ไม่กล่าวถึงบางสิ่งที่ไม่จำเป็นหรือไม่ส่งผลใด ๆ ต่อความเข้าใจในบทภาพยนตร์ ซึ่งไม่พบการใช้กลวิธีดังกล่าวในภาพยนตร์เรื่องนี้

การเพิ่มคำขยายความ เป็นกลวิธีซึ่งเป็นตัวเลือกสุดท้ายในการแปลบทภาพยนตร์เนื่องจากจะสิ้นเปลืองพื้นที่ในบทภาพยนตร์ที่ต้องมาเพิ่มคำอธิบาย นอกจากในบทนั้น ๆ จำเป็นจริง ๆ เพื่อต้องการให้ผู้ชมเข้าใจได้มากที่สุด ซึ่งพบกลวิธีการแปลดังกล่าวในภาพยนตร์เรื่องนี้เพียง 1 แห่งเท่านั้น โดยคิดเป็นร้อยละ 11.11

2. บริบทที่ทำให้มีการแปลในลักษณะที่พบในภาพยนตร์

จากการวิเคราะห์บริบทและวัฒนธรรมที่ทำให้มีการแปลบทภาพยนตร์ในลักษณะที่พบในภาพยนตร์หรืออาจกล่าวได้อีกกว่าเป็นการใช้บริบทเพื่อสร้างอารมณ์ขันสามารถสรุปได้ว่า กลวิธีการแปลตรงตัวถูกนำมาใช้มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 57.14 กลวิธีที่ใช้แปลรองลงมาเป็นกลวิธีการแปลเอาความคิดเป็นร้อยละ 33.33 ส่วนกลวิธีการแปลแบบเพิ่มคำขยายความและการละไม่แปลพบในความถี่ที่เท่ากัน โดยคิดมีค่าร้อยละ 4.76

3. วัฒนธรรมที่มีผลต่อการแปล

จากการวิเคราะห์ความต่างของวัฒนธรรมในเรื่องอารมณ์ขันที่มีผลต่อการแปลโดยสังเกตจากประเภทของวัฒนธรรมที่ถูกใช้ในการแปลจากภาษาต้นไทยเป็นภาษาอังกฤษ พบว่า วัฒนธรรมที่พบมากเป็นอันดับแรกคือวัฒนธรรมทางด้านภาษา โดยคิดเป็นร้อยละ 50 และวัฒนธรรมที่พบรองลงมาปรากฏว่าเป็นวัฒนธรรมทางด้านสังคมซึ่งสามารถคิดเป็นร้อยละ 26.66 ตามมาด้วยวัฒนธรรมทางด้านวัตถุ โดยคิดเป็นร้อยละ 20 นอกจากนี้ยังพบว่าวัฒนธรรมทางสภาพแวดล้อมมีเพียงร้อยละ 3.33 และไม่มีการปรากฏของวัฒนธรรมด้านศาสนาและประเพณี

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยกลวิธีการแปลบทบรรยายภาพยนตร์ไทยแนวตลกจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษและบริบทที่ทำให้มีการแปลที่พบในภาพยนตร์รวมไปถึงศึกษาวัฒนธรรมที่มีผลต่อการแปล โดยศึกษาจากภาพยนตร์เรื่อง หลวงพี่เท่ง ภาค 1 และ รถไฟฟ้ามาหานะเธอ พบผลของการวิจัยหลายประการ โดยที่สามารถอภิปรายถึงเหตุผลของแต่ละประเด็นได้ดังนี้

1. กลวิธีการแปลมุกตลกจากบทบรรยายภาพยนตร์จากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

งานแปลที่นำมาวิเคราะห์ห้ทั้งการแปลมุกตลกจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยและภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ โดยในส่วนของ การแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษนั้นอาจยากกว่าการแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยเพราะภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาแม่ของผู้แปล ดังนั้นการแปลจากต้นฉบับภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษจึงใช้กลวิธีแปลตรงตัวมากที่สุด ไม่เหมือนกับต้นฉบับที่

เป็นภาษาอังกฤษเมื่อแปลเป็นภาษาไทยโดยผู้แปลคนไทยจึงสามารถใช้การแปลเอาความได้มากกว่า เพราะการแปลกลับมาเป็นภาษาแม่มีความชำนาญมากกว่าในการใช้คำหรือวลีที่สามารถสื่อความหมายได้เหมาะสมที่สุด ดังนั้นการใช้กลวิธีการแปลตรงตัวจึงเป็นทางเลือกลำดับแรก ๆ ในการแปลมุกตลกจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ส่วนกลวิธีการแปลเอาความอาจเป็นตัวเลือกลำดับแรก ๆ ในการแปลมุกตลกจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

มีการใช้กลวิธีการแปลตรงตัวมากที่สุด อาจเพราะมุกตลกส่วนใหญ่สามารถเข้าใจได้ทันทีในการแปลตรงตัว หากแปลแล้วสามารถสื่อความเข้าใจให้ผู้ชมได้จะไม่จำเป็นต้องแปลออกมาให้ยืดยาว โดยปกติแล้วผู้แปลต้องการสื่อความหมายให้ตรงกับต้นฉบับมากที่สุด การแปลตรงตัวมีแนวโน้มว่าจะสามารถเข้าใจมุกตลกจากต้นฉบับได้มากที่สุด โดยผู้ชมจะได้รับทั้งจุดมุ่งหมายของบทต้นฉบับและอารมณ์ขัน

อย่างไรก็ตาม หากเปรียบเทียบกับงานวิจัยอื่นที่วิจัยในเรื่องมุกตลก ผลที่ได้กลับมีความแตกต่าง เช่น งานวิจัยของ ภารดี ตั้งแต่ง (2545, หน้า 172) ที่ศึกษากลวิธีการแปลมุกตลกอเมริกันเป็นภาษาไทย กลับพบว่ากลวิธีที่ถูกใช้มากที่สุดในการแปลมุกตลกคือ การแปลเอาความ

ในส่วนของกลวิธี การแปลเอาความ พบว่ามีมากเป็นลำดับที่สอง เนื่องจากมุกบางชนิดแปลแล้วไม่สามารถสร้างอารมณ์ขันแก่ผู้ชมชาวตะวันตกได้ หากจะแก้ไขโดยการอธิบายโดยแปลให้ยาวมากขึ้นก็ทำได้ไม่สะดวกเพราะติดเงื่อนไขของบทบรรยายในเรื่องของพื้นที่และเวลาอันจำกัด ซึ่งแสดงว่าหากแปลตรงตัวในบทบรรยายนั้น จะไม่สามารถสื่อความหมายให้ผู้ชมต่างชาติเข้าใจได้เลย จึงมีความจำเป็นที่จะต้องใช้กลวิธีแปลเอาความไว้ก่อน และอีกเหตุผลก็เป็นดังที่กล่าวไว้ข้างต้นว่าเนื่องจากเป็นงานแปลที่แปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษโดยที่ผู้แปลเป็นคนไทยซึ่งภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาแม่ ดังนั้น อาจไม่ชำนาญที่จะแปลเอาความให้ตรงใจคนต่างชาติได้ ในงานวิจัยนี้จึงพบว่าการแปลเอาความมีมากเป็นลำดับที่สอง

สำหรับกลวิธีการละไม่แปลนั้น จะใช้ในกรณีที่การละคำบางคำไม่ได้ทำลายอรรถรสของภาพยนตร์ต้นฉบับไป ในบางงานวิจัยอาจมีความหมายรวมไปกับกลวิธีการแปลเอาความ เพราะหากไม่มองให้ละเอียดก็สามารถรวมเป็นกลวิธีเดียวกันได้ ดังนั้นจึงไม่พบกลวิธีนี้ปรากฏในงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แต่สำหรับงานวิจัยที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์นั้นพบกลวิธีนี้เป็นอันดับสาม

กลวิธีลำดับสุดท้ายที่พบน้อยที่สุดในงานวิจัยนี้คือการเพิ่มคำขยายความ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภารดี ตั้งแต่ง (2545, บทคัดย่อ) ในการแปลมุกตลกอเมริกันเป็นภาษาไทย ซึ่งพบกลวิธีนี้เป็นลำดับสุดท้ายเช่นกัน โดยกลวิธีการเพิ่มคำขยายความนั้น ตามลักษณะของตัวกลวิธีเองแล้วไม่เหมาะสมกับการใช้ในการแปลบทภาพยนตร์เพราะเป็นการเพิ่มคำขยายความซึ่งเป็นปัญหาโดยตรงกับการแปลลักษณะดังกล่าวอยู่แล้ว เพราะเรื่องของเวลาและพื้นที่ ๆ มีจำกัด ฉะนั้นหาก

จะใช้กลวิธีเพิ่มคำขยายความ ก็อาจเป็นเหตุให้ผู้อ่านต้องเสียเวลาอ่านมากขึ้นซึ่งอาจไม่สัมพันธ์กับบทพูดของตัวละครและพื้นที่ได้ภาพ อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบกลวิธีดังกล่าวมากเป็นลำดับสุดท้ายของงานวิจัย

2. บริบทที่ทำให้มีการแปลที่พบในภาพยนตร์

ในส่วนของบริบทที่ทำให้มีการแปลที่พบในภาพยนตร์ มักมีคำแวดล้อมหลายอย่างที่ยังผลให้เกิดการแปลนั้น ๆ ซึ่งกลวิธีที่ใช้ได้เข้ากันมากและพบบ่อยครั้งที่สุดจะเป็นการใช้การเล่นคำเปรียบเทียบเพื่อสร้างอารมณ์ขัน อย่างไรก็ตามลักษณะทางบริบทของทั้งสองภาษาอาจมีช่องว่างที่สร้างอุปสรรคในการแปลได้ ยกตัวอย่างประเภทการเล่นคำสองความหมายประเภทต่าง ๆ ในบริบท บางกรณีผู้แปลอาจต้องยอมรับภาวะการแปลไม่ได้ สอดคล้องกับความเห็นของ วัลลภา เฮอร์วายน (2548, หน้า 32) ที่กล่าวว่า ภาษาที่ใช้ในภาพยนตร์ประเภทตลก (comedy) การแปลอารมณ์ขัน (sense of humor) ของฝรั่ง บางสำนวนไม่มีในภาษาไทย อย่างที่กล่าวว่า “ตลกฝรั่ง” ผู้แปลต้องพยายามแต่งให้สื่ออารมณ์ขัน หรือ บางวลีไม่มีในภาษาไทย ผู้แปลต้องคิดขึ้นใหม่ให้ใกล้เคียงที่สุด เป็นเหตุให้ต้องวางเรื่องมุกตลกทิ้งแล้วหันไปให้ความสำคัญในเรื่องความหมายที่จะแปลเอาความแล้วทำให้เรื่องดำเนินต่อไปอย่างไม่สะดุดแทน ถึงกระนั้นลักษณะภาวะการแปลไม่ได้นี้จะป็นสิ่งสุดท้ายที่ผู้แปลต้องเลือกใช้หลังจากพิจารณาจากบริบทแล้วว่าไม่สามารถหาคำหรือประโยคที่เหมาะสมมาเป็นบทแปลได้

3. วัฒนธรรมที่มีผลต่อการแปล

ในส่วนของการแปลที่ต้องเผชิญกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมของทั้งสองภาษานั้น ดวงดา สุพล (2535, หน้า 36) ได้ให้ความเห็นเรื่องการแปลทางวัฒนธรรมในส่วนของการวิเคราะห์การแปลทางวัฒนธรรมไว้ว่า เนื่องจากวัฒนธรรมของแต่ละชาติแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน จึงทำให้เกิดปัญหาในการแปลขึ้นได้ ปัญหาในการแปลที่พบได้มีสองด้านคือ ผู้แปลไม่รู้วัฒนธรรมของภาษาต้นฉบับ และอีกด้านคือผู้แปลรู้จักวัฒนธรรมต้นฉบับดีแต่ไม่สามารถถ่ายทอดภาษาแปลให้ผู้อ่านเข้าใจได้ ซึ่งกลวิธีการแปลที่ไม่พบในการแปลในส่วนของความต่างของวัฒนธรรมที่มีผลต่อการแปลคือกลวิธีแบบเพิ่มคำขยายความ สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิมลมาลย์ แก้ววิมล (2551) อย่างไรก็ตาม ภาษาแต่ละภาษายังคงมีวัฒนธรรมที่ต่างกันทำให้ในบางครั้ง ก็เป็นการยากสำหรับผู้แปลที่จะแปลได้ทุก ๆ ประโยค ซึ่งก็คือผู้แปลอาจพบกับภาวะการแปลไม่ได้เช่นกัน

คนในวัฒนธรรมเดียวกันจะมีภูมิหลังในการทำความเข้าใจเนื้อเรื่องอยู่แล้วเป็นทุนเดิม ทำให้สามารถรับรู้ และทำความเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น โดยไม่จำเป็นต้องอธิบายรายละเอียดเพิ่มเติม และจะเกิดความรู้สึกร่วมกันได้ง่ายกว่าคนที่อยู่ต่างวัฒนธรรม และทั้งวัฒนธรรมและสภาพทางสังคมนั้นมีความสัมพันธ์กัน เพราะต่างเกื้อหนุนให้อารมณ์ขันเกิดขึ้น แม้ว่าแต่ละคน

จะมีความรู้สึกขบขันในเรื่องที่แตกต่างกันไป แต่อย่างน้อยการได้ปลดปล่อย และระบาย ความตึงเครียดออกไป โดยการยิ้ม หรือหัวเราะ จะช่วยให้ชีวิตประจำวันมีสีสันมากขึ้น และทำให้ ความสัมพันธ์ระหว่างกันมีความผ่อนคลายมากขึ้นด้วย

อย่างไรก็ตามในการศึกษาวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเปลี่ยน ได้แบ่งประเภทไว้สี่ประเภทคือ

3.1 วัฒนธรรมทางด้านภาษา

ในส่วนนี้พบว่า การแปลมุกตลกจะพบการเล่นคำต่าง ๆ อันได้แก่ การเล่นคำ ทั้งในภาษาพูด และ ภาษาที่นิยมกันในสังคม โดยไม่มีสูตรเฉพาะตายตัว แต่ขึ้นอยู่กับวิจารณญาณ ของผู้แปลและความเชี่ยวชาญด้านภาษาเพื่อเลือกสรรคำที่เหมาะสมในการสื่อความหมาย ให้ใกล้เคียงต้นฉบับมากที่สุด

3.2 วัฒนธรรมทางด้านสภาพแวดล้อม

คือการอ้างอิงถึงลักษณะทางภูมิศาสตร์ ของสองวัฒนธรรมที่ต่างกัน อันก่อให้เกิด ความเข้าใจพื้นฐานของคนจากสองวัฒนธรรม และยังผลให้เกิดความไม่เข้าใจกันได้ แต่จากตัวอย่าง ที่ปรากฏ ไม่พบว่า จะสามารถสร้างปัญหาใด ๆ ในการทำความเข้าใจเนื้อหา

3.3 วัฒนธรรมทางด้านวัตถุ

คือการอ้างอิงถึงวัตถุสิ่งของที่มีอยู่ในวัฒนธรรมหนึ่งแต่ไม่มีในอีกวัฒนธรรมหนึ่ง อันก่อให้เกิดความไม่เข้าใจกันระหว่างคนต่างวัฒนธรรม ในการแปลมักจะใช้วิธีสรุปประเภท พอให้เข้าใจได้ หรือใช้วัตถุจากภาษาต้นฉบับให้ใกล้เคียงกับวัตถุที่มีในสังคมภาษาแปลให้มากที่สุด

3.4 วัฒนธรรมทางด้านสังคม

จากบทภาพยนตร์ที่ศึกษานี้พบว่ามีการสร้างมุกตลกโดยอ้างอิงถึงสิ่งแวดล้อมด้าน สังคม โดยส่วนใหญ่มักจะใช้วิธีแปลตรงตัว หรือเทียบเคียงความรู้พื้นฐานในสังคมที่ใกล้เคียงกับ ต้นฉบับ

การแปลมุกตลกนั้นไม่ได้มีรูปแบบหรือสูตรเฉพาะตายตัวแต่อย่างใด ซึ่งจริง ๆ แล้วต้องดูที่ สถานการณ์ของเนื้อเรื่องนั้น ๆ โดยควรคำนึงถึงความเหมาะสมเป็นหลัก ผู้วิจัยเห็นว่าหากจะมอง ในเรื่องการแปลมุกตลกเพียงอย่างเดียว นั้น สิ่งสำคัญอยู่ที่ไหวพริบและประสบการณ์ของผู้แปลที่มี ใจรักเป็นสำคัญที่สุด แล้วผู้ชมก็จะได้รับชมภาพยนตร์ตลกที่สร้างอารมณ์ขันได้มากที่สุดราวกับ สามารถเข้าใจภาษาต้นฉบับได้นั่นเอง

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องการแปลมุกตลกในภาพยนตร์ไทยจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษนับว่าเป็นเรื่องที่ค่อนข้างใหม่ ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงอาจเป็นการศึกษาเพื่อหาแนวโน้มในการพิจารณาเลือกใช้กลวิธีการแปลของนักแปลมืออาชีพ โดยสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับงานแปลที่มีลักษณะใกล้เคียงได้ ผู้วิจัยพบว่า ยังมีประเด็นอื่นที่น่าสนใจที่นักวิจัยอื่นจะเป็นประโยชน์ต่อการแปลได้อีก จึงขอเสนอแนวทางในการศึกษาวิจัย รวมถึงแนวทางในการแปลงานวรรณกรรม ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาการแปลบทภาพยนตร์ประเภทอื่น ๆ จากภาษาไทยเป็นบทบรรยายภาษาอังกฤษ

2. การศึกษาวิธีการแปล และวิธีการแก้ไขปัญหาในการแปลบทภาพยนตร์ของนักแปลบทภาพยนตร์อาชีพ

3. ศึกษาการแปลมุกตลกในรายการตลกโชว์ประเภท เดี่ยวไมโครโฟน (Standup Comedy) เช่น งานเดี่ยวไมโครโฟนของ โน้ต อุดม แต้พานิช

4. ศึกษาการแปลมุกตลกในงานแปลวรรณกรรมประเภทอื่น ๆ เช่น นิทานพื้นบ้าน นวนิยาย หนังสือการ์ตูน หรือวรรณกรรมเยาวชน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะทั่วไปที่ได้จากผลของการศึกษา

1. สำหรับผู้ที่จัดการเรียนการสอนวิชาการแปล สามารถนำกลวิธีการแปลมุกตลกมาเป็นแนวทางในการสอนได้

2. สำหรับนักแปล

- 2.1 ในการแปลวรรณกรรมประเภทต่าง ๆ นั้นบุคลิกลักษณะนิสัยของตัวละครมักมีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง ดังนั้นผู้แปลจึงต้องระมัดระวังในการแปลภาษาที่ออกมาต้องสัมพันธ์กับลักษณะนิสัยของตัวละครนั้น ๆ นอกจากนี้ควรคำนึงถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องอีกด้วยว่าเป็นสถานการณ์ที่บีบคั้นหรือผ่อนคลายอันจะส่งผลต่ออารมณ์และคำพูดของตัวละครอีกด้วย ผู้แปลจึงต้องแปลให้เหมาะสมเพื่อรักษาอารมณ์ของต้นฉบับไว้ได้มากที่สุด

- 2.2 เนื่องจากมุกตลกเป็นสิ่งที่เปลี่ยนไปตามยุคสมัย และมีคำใหม่ ๆ เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นในการแปลมุกตลก บ่อยครั้งที่ตัวละครจะใช้คำที่เป็นศัพท์สแลง ซึ่งผู้แปลควรศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในเรื่องของศัพท์สแลงเพื่อสร้างอารมณ์ขันที่ทันต่อยุคสมัยหรือเหมาะสมกับยุคสมัยของภาพยนตร์นั้น ๆ ด้วย เช่น หากเป็นภาพยนตร์ย้อนยุค ไม่ควรแปลด้วยคำที่ฟังแล้วทราบได้ทันทีว่าเป็นคำที่ใช้ในยุคปัจจุบัน โดยควรแปลด้วยคำที่อยู่ในยุคสมัยเดียวกับเนื้อเรื่องของ

ภาพยนตร์นั้น แต่หากเป็นภาพยนตร์ที่เนื้อหาอยู่ในยุคปัจจุบัน คำแปลมุกตลกก็ควรเป็นคำที่ทันสมัย และกำลังได้รับความนิยมกันในปัจจุบัน เป็นต้น

2.3 ผู้แปลต้องมีความรู้ที่ดีในภาษาต้นฉบับ และรู้จักพลิกเพลงคัดเลือกคำแปลที่จะนำไปใช้ มีความเข้าใจที่จะใช้การแปลเอาความ เนื่องจากการแปลมุกตลกในวัฒนธรรมไทยนั้น จะเชี่ยวชาญในเรื่องภาษาต้นฉบับอย่างเดียวนั้นน้อยไป ผู้แปลควรศึกษาวัฒนธรรมต่างชาติ ให้กระจ่างให้มากที่สุดอีกด้วย หากสังเกตให้ดีจะพบว่ามุกตลกไทยส่วนใหญ่หยิบยกเรื่องแวดล้อม ใกล้ตัวมาเป็นเครื่องมือในการคิดสร้างสรรค์มุกใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา จึงนับเป็นความท้าทายของผู้แปลที่จะพลิกเพลงสิ่งแวดล้อมแบบไทยให้เป็นสากล โดยรักษาอารมณ์ขันต้นฉบับให้มากที่สุด นอกจากนี้การติดตามข่าวสารต่างประเทศ หรือบทความ, นิตยสาร, หนังสือพิมพ์ หรือ ภาพยนตร์ ตลกต่างประเทศอยู่ตลอดยังสามารถทำให้ผู้แปลพบกับมุกตลกต่างประเทศที่กำลังได้รับความนิยม และสามารถนำมาผนวกเข้ากับมุกไทยต้นฉบับได้อย่างกลมกลืนอีกด้วย ผู้แปลอาจมีเจ้าของภาษา เป็นที่ปรึกษาในการวัดระดับอารมณ์ขันจากบทความที่แปลก่อนที่จะปล่อยบทแปลนั้น ไปกับ ภาพยนตร์จริง ๆ ก็นับเป็นเรื่องดี แต่สิ่งที่สำคัญอีกสิ่งหนึ่งคือระดับอารมณ์ขันของผู้แปลเอง ซึ่งผู้แปลควรจะเป็นคนที่มีอารมณ์ขันอยู่ในระดับที่เหมาะสม ใกล้เคียงกับประชาชนทั่วไปจะแปลออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติและทันยุคทันสมัย กล่าวคือ หากผู้แปลเป็นคนที่มีระดับอารมณ์ขัน ยากเกินไป อาจแปลมุกตลกออกมาแบบเรียบ ๆ ไม่สามารถทำให้ผู้ชมมีอารมณ์ร่วมได้ แต่หากผู้แปลมีระดับอารมณ์ขันยากเกินไป ก็อาจแปลมุกตลกออกมาเหมือนไม่ใช่มุกตลก ทำให้ผู้ชมไม่สามารถมีอารมณ์ร่วมได้อีกเช่นกัน